

li costa molt conduir els debats parlamentaris. Les errades lèxiques i gramaticals són la tònica habitual, així com la propensió a expulsar diputats de l'oposició: “¡Le abandono que deje la sala!”, va etzibar –exaltadíssim– a Mònica Oltra, diputada de la coalició Compromís. En canvi, amb els representants del seu partit es mostra ben lax.

Llegeix malament, de manera deliberada, aquelles expressions que considera “massa catalanes” i, en ocasions, cau en el parany de la seua ignorància. En una votació amb dues urnes tancades, un dels diputats va introduir per equivocació un sobre a l'urna que no tocava, i Cotino, en obrir-la i adonar-se'n, va avisar que hi havia hagut “una deposició incorrecta”.

Molt més greu va ser la frase que va dedicar a Oltra després que ella haguera acusat Sedesa d'obtenir una plusvàlua de 28.000 euros a través de l'empresa Cabanyal 2010, creada per executar l'ampliació de l'avinguda de Blasco Ibáñez, que migpartiria aquest barri de València. “Tindria vergonya, si fóra pare, de tindre una filla com esta, però com possiblement no el coneix... Moltes gràcies”, li va respondre textualment.

Quan Oltra va fer els tràmits d'adopció dels seus dos fills etiòps, la Conselleria de Benestar Social –que va dirigir Cotino– va tenir accés a dades personals de la diputada segons les quals va nàixer amb el nom de Mònica Jarque Tortajada, els dos cognoms de sa mare. Oltra no va poder incorporar el seu primer cognom real fins els 11 anys, gràcies a la reforma del codi penal que va permetre als pares separats d'inscriure els fills que havien tingut després de la separació.

La moral de Cotino, però, li impedia assumir-ho. La mateixa moral que el 1982 va impulsar-lo a promoure un monòlit a Xirivella en record de la visita de Joan Pau II. Ubicat al bell mig de la carretera que uneix l'aeroport de Manises i València, mai no va ser beneït pel papa, com els promotors havien anunciat. En transitar per aquell punt, el papamòbil va passar tan de llarg com Mister Marshall.

Cotino va haver de conformar-se amb la fotografia que presideix l'entrada a l'alqueria Dolores, en què apareix besant la mà del sant pare. I en té una altra amb Benet XVI, de regust més amarg encara.

Víctor Maceda

Juan Cotino, amb ulleres negres, entre Ricardo Costa i Vicente Rambla, que han vist com el cas Gürtel liquidava les seues carreres polítiques. El pròxim ben bé podria ser ell.

La mà que engronsa el bressol

Encara no ha resultat imputat, però Juan Cotino apareix com a donant en els ‘papers de Bárcenas’. A més, va coordinar la polèmica visita del papa Benet XVI, va gestionar –de manera igualment polèmica– l'accident de metro ocorregut pocs dies abans i ha declarat com a testimoni pel saqueig de la depuradora de Pinedo. És l'ombra ubiqua.

“**J**a som en Setmana Santa, uns dies que als cristians ens recorden una part de la vida de Jesús que ens haguera agradat que no haguera ocorregut mai: la de carregar amb la creu. Voldríem saltar de diumenge de Rams a diumenge de Resurrecció”.

Això escrivia el proppassat 12 d'abril Juan Cotino en el seu bloc personal i això mateix desitjaria per a la seua vida

privada: que tot plegat fóra un malson i no haguera de carregar amb la creu plena de casos foscos que, de cop i volta, se li han acumulat com a penitència.

Al llarg de la seua trajectòria política, sempre ha actuat des dels bastidors. Ja siga pel seu caràcter auster –que li reconeixen fins i tot els seus detractors– o ja siga perquè és conscient de quines són les seues capacitats, el ben cert és que

Juan Cotino mai no ha aspirat a liderar cap projecte polític. No sols al PPCV, sinó tampoc a la UCD de la seua Xirivella natal o al PIX, el Partit Independent de Xirivella, que va instigar fugaçment entre el seu pas pel centre democràtic i l'entrada definitiva al partit de la gavina.

Amb només tres regidors de 21, gràcies a un acord pentapartit, el PIX va ostentar l'alcaldia del 1987 al 1991, l'únic parèntesi enmig d'una hegemonia socialista iniciada el 1979 i que no va acabar fins el 2011, ni que fóra ajustadament. L'actual primer edil, Enrique Ortí, és una persona propera com Cotino, que no genera un rebuig frontal entre aquells que no l'han votat i que va ser promocionat, és clar, per l'actual president de les Corts valencianes, que ja l'havia tingut com a assessor personal a la Conselleria de Medi Ambient. L'ascendència de Cotino al si del PP local troba els seus detractors, però, i desenes d'afiliats populars han optat per demanar la baixa a Xirivella i passar a militar a la veïna València.

Les maniobres per tal de col·locar persones de la seua estricta confiança al capdavant de segons quines candidatures municipals també ha provocat episodis grotescos, com per exemple el d'Alaquàs (Horta), on va apostar indissimuladament per l'advocat Pepe Pons i va dividir els populars en dos bàndols irreconciliables, cosa que impedí la victòria a les urnes. El 2011, el PPCV va quedar-se a un únic regidor de la majoria absoluta, i avui Pons no sols lidera l'oposició al consistori alaquàser, sinó que també exerceix com a assistent de Cotino a les Corts.

Manca de tacte. El seu pas per la direcció de la policia no va amarar-lo del tacte que exigeixen determinades operacions. No s'entén, si no, que l'11 de març del 2004, el dia dels atemptats d'Al-Qaida a Madrid, accedira a la seu central del PP, al carrer de Génova, per tal d'efectuar una donació de 200.000 euros en nom del grup Sedesa, el conglomerat empresarial de la família.

El jutge Pablo Ruz va citar-lo a declarar com a testimoni –i el seu nebot Vicente Cotino Escribà, en qualitat d'imputat– dins la peça separada del *cas Gürtel* que investiga la possible existència d'una caixa b al PP, el popularment conegut com a *cas Bárcenas*, que manlleua el cognom de l'ex-tresorer dels populars.

Als apunts de Luis Bárcenas, ex-tresorer del PP, figuraven pagaments en negre de les empreses dels Cotino, que va demanar prestar declaració davant Pablo Ruz, el jutge que investiga el cas.

Juan Cotino no ha negat la seua presència a la seu del PP aquell dia però, segons ha matisat, va accedir-hi en qualitat d'ex-màxim responsable policial: “Vaig passar-hi per tal de bescanviar impressions. Vam valorar què havia succeït, perquè com que jo havia sigut director general de la policia, la meua opinió podia servir d'alguna cosa”.

L'apunt que consta a la llibreta aportada al magistrat per l'ex-tresorer Luis Bárcenas no sols especifica que Cotino va lliurar aquell dia els 200.000 euros en qüestió, sinó que, entre parèntesi, fins i tot n'amplia detalls: (Sedesa).

Vicente Cotino Escribà, el seu nebot, ha negat donacions al PP però, curiosament, el nom de Sedesa també figura a la peça separada de *Gürtel* que investiga el possible finançament il·legal del PPCV i que instrueix el TSJCV. Hauria estat una de les sis empreses que hauria sufragat actes de campanya del partit –organitzats per Orange Market, la filial valenciana de la trama– a canvi d'adjudicacions públiques de tota mena. Un informe de la UDEF, la unitat de la policia que investiga els delictes econòmics, certifica que el segon semestre de l'any 2008 Sedesa va abonar

com a mínim 150.684 euros a Orange Market per serveis falsos.

La relació entre Vicente Cotino fill i Álvaro Pérez, àlies *el Bigotes*, era fluïda, però no tant com la d'Alvarito amb l'aleshores director general de RTVV, Pedro García, que va oficiar com a padrí en el bateig de la seua filla. El padrí titular, Francisco Correa, va causar baixa a causa de l'esclat de la bomba gürteliana. Era la seua manera d'agrair la festa sorpresa a Marràqueix que Pérez va organitzar-li del 7 al 9 de desembre del 2007 amb motiu del seu 40è aniversari. Van desplaçar-s'hi en l'avió privat del nebot de Cotino, acompanyats de les esposes.

En una de les converses telefòniques interceptades per la policia que es van sentir durant el judici de Francisco Camps i Ricardo Costa, el segon demana a Pérez que li aconsegueixa 100 grams de caviar per a la nit de Nadal, i el Bigotes no ho dubta: ho parlarà amb Vicente Cotino, que en porta de Rússia.

Negoci papal. Eren els anys de bonança i de joia pertot. València acabava de rebre la visita del papa Benet XVI, que va acudir amb motiu de la celebració del V Encontre Mundial de les Famílies.

EFE

GENERALITAT VALENCIANA

EFE

La gestió de l'accident del metro ocorregut a València el juliol del 2006 va recaure sobre Juan Cotino, però fins l'emissió del programa *Salvados* dedicat a la tragèdia, la seua actitud no havia transcendit. A sota, la visita del papa d'aquella mateixa setmana, que també va coordinar, i la depuradora de Pinedo.

La Generalitat Valenciana, la Diputació de València, l'Ajuntament i l'Arquebisbat van prendre-hi part, i Juan Cotino va ser-ne el coordinador. Dit d'una altra manera, el *sancta sanctorum* de la cita. La despesa global continua sent una incògnita però, en canvi, algunes de les xifres ja es coneixen amb claredat.

Així, la fundació va gastar almenys 17 milions d'euros en la visita –no s'ha explicat l'origen dels diners– i no va extingir-se fins el propassat 3 d'abril, quan la Generalitat va assumir l'1,3 milions d'euros que faltava per pagar.

L'opacitat generalitzada no ha impedit que es conega el contracte de 7 milions d'euros per què Canal 9 va contractar la sonorització i les pantalles de l'esdeveniment a Teconsa, una empresa de *Gürtel* sense experiència en la matèria que va contractar-ho, al seu torn, a un preu molt inferior: uns 4 milions. Dels tres milions que van repartir-se en comissions, Pedro García va quedar-se 500.000 euros.

Juan Cotino encara no ha estat citat en aquesta peça que també instrueix el TS-JCV, però tot indica que hi haurà de dir la seua. José Seva, assessor seu que va

exercir com a coordinador d'infraestructures de la visita, ha admès que Cotino “tallava el bacallà” i que allò “feia molt mala olor”. “Em va semblar molt fort que, amb el papa pel mig, miraren d'obtenir diners per al partit”, ha dit sobre els rèdits que podia obtenir el PPCV en adjudicar-li-ho “tot” a Orange Market.

Metro i més. Quatre dies abans de l'arribada de Benet XVI, València va viure un dels dies més dramàtics que es recorden: un accident de metro, el quart més greu a Europa, amb 43 morts i 47 ferits que podien enterbolir la festa catòlica. Juan Cotino va ser l'encarregat d'apaivagar –també ell– el dolor de les víctimes. Va contactar amb els familiars per oferir-li suport, incloent-hi llocs de treball, sota la condició que no iniciaren accions legals contra la Generalitat. Fins que l'espai televisiu *Salvados* no se'n va fer ressó, ara fa un any, el seu paper fosc no va quedar revelat. Ara s'ha reobert la investigació judicial –que havia quedat arxivada– i tampoc no es descarta que Cotino hi haja de comparèixer.

De moment ja ha declarat com a testimoni pel saqueig d'Emarsa, que gestionava la depuradora de Pinedo (València) i va patir un forat de 25 milions d'euros quan ell era conseller de Medi Ambient.

Pel que respecta a Valmor Sports, Esquerra Unida ha confirmat les sospites que ja hi havia: la Generalitat va absorbir tots els seus deutes. I això inclou la participació de la família Cotino [vegeu pàgs. 22-23].

La penúltima peripècia que l'ha afectat és l'extorsió per part d'un jove –major d'edat– que li exigia 3 milions per tal de no difondre un vídeo que el comprometia. Ara bé, no ha sigut Cotino, sinó un enviat seu, qui ha denunciat el cas, cosa que ha dut la jutgessa a adreçar-s'hi perquè en confirme la veracitat.

Tot plegat explica que Cotino haja renunciat a l'exclusivitat com a president de les Corts per centrar-se en el cultiu del caqui, una espècie en auge que muta els camps de tarongers valencians. Una altra cosa és que, ostentant el càrrec que ostenta, aquesta decisió resulte normal.

Víctor Maceda